

Posudek vedoucího bakalářské práce Heleny Veselé

Postavy v románech El túnel Ernesta Sábata a Aura Carllose Fuentes

Helena Veselá si zvolila dva slavné hispanoamerické romány, které se na první pohled velmi liší. I osobnosti jejich autorů – jak ukazuje sama autorka – byly rozdílné. Přesto se rozhodla je porovnat, a to ne jako celek, ale se zaměřením na hlavní postavy, což je vždy dvojice muž a žena. Svůj záměr objasňuje v úvodu, který je stručný, ale výstižný a dává její práci jasný cíl.

Zkoumání vybraných hrdinů zasazuje do teoretického rámce, v němž se opírá především o práce Bohumila Fořta, Daniely Hodrové a Jurije Lotmana. Ty nejprve představuje a posléze se je snaží využít při analýze jednotlivých postav; nachází zajímavé souvislosti a dospívá k názoru, že zmíněné klasifikace nefungují jako nějaké rigidní „škatulky“, ale že jsou v literárních textech různě nakombinované a odstíněné.

Tyto kontextové části jsou podány stručně a s ohledem na praktické využití ve stěžejní části práce, která je věnována analýze oněch čtyř postav. Autorka začíná u symboliky jejich jmen, která je více či méně patrná ve všech případech (ptám se, zda i jméno Consuelo v *Auře* nenesou jistou symboliku?), dále studuje povahové rysy postav a posléze samozřejmě jejich vztahy, které se jeví jako podivné až vyšinuté.

Mně nejvíce zaujal rozbor Sábata Castela a Maríi, kde autorka využívá i Jungovy názory na introvertní a extrovertní povahu. U Maríi dokazuje, jak jde o postavu na první pohled méně záhadnou než je Castel, ale ve skutečnosti je nejasná, vágní, proto ona krásná metafora „noční slunce“.

V románu *Aura* je analýza postav složitější, neboť se jedná o text s fantastickými prvky, v němž se postavy zdvojují a zase rozpadají a kde tudíž hranice mezi nimi jsou mlhavé. Přesto Helena Veselá úspěšně proplouvá úskalími tohoto textu a nachází zajímavé momenty, např. odkazy na černou magii.

Přesto, lze najít mezi oběma texty určité průsečíky? V kapitole „Společné a odlišné rysy“ o to autorka usiluje. A zdá se, že úspěšně: poukazuje na přítomnost osudové ženy a především na motiv posedlosti, který nám připadá jako stěžejní. Možná by šlo hovořit též o moci, kterou některé z postav chtějí uplatňovat nad ostatními.

Autorka dobře pracuje se sekundární literaturou, slabší stránkou je naopak pravopis a interpunkce; zmiňme namátkou pravopisné chyby jako Angličtina (s. 8), generálovi fotografie (s. 34).

Kapitola „Závěr“ pak spíše než shrnutí výsledků analýzy a jejich zhodnocení nabízí to, co se pak opakuje v resumé – tedy rekapitulaci obsahu práce.

Bakalářská práce Heleny Veselé však dokazuje její cit pro čtený text a zájem o analyzované romány. Kladně hodnotím i to, že nepodlehla snaze postihnout texty komplexně, ale naopak se soustředěně zaměřila na hlavní dvojice postav. Byť se opírala především o prostudovanou sekundární literaturu, dokázala ji samostatně interpretovat a doložit ukázkami z románů. Proto práci rozhodně doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení *velmi dobře*.

